

SETMANARI CASTELLARENC

ANY V :: NUM. 223
Castellar del Vallès - 4 juny 1937Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

La Diada del llibre català

Aquest any amb motiu de les anormals circumstàncies que estem travessant, s'ha hagut d'ajornar per aquests dies la Diada del llibre que d'uns quants anys ençà es venia celebrant el dia 23 d'abril.

L'hora present, d'una importància i transcendència imponderables, ens recorda l'obligació que tots tenim d'ajudar a fer que els nostres llibres—els llibres dels nostres escriptors i poetes—siguin en aquests moments la menja del nostre esperit per tal d'enfortir-lo i revifegar-lo, si més no, quant menys per ajudar a l'esforç i a l'abnegació que representa en aquests moments de traspàs i d'inquietud el donar a la publicitat les emocions sentides durant el transcurs d'una diada a l'altra.

Dissortadament poc, ben poc s'ha publicat tenint en compte el gran i valuós estol d'escriptors, literats i periodistes que té Catalunya, però s'ha correspost la massa del nostre poble a donar facilitats i a fer invulnerable la ploma que ha estat totsemps l'arma de combat esgrimida noblement, patriòticament per aquests homes assenyats i cultes?

Hem de manifestar amb tota sinceritat que malgrat els entrebancs i els neguits de l'hora present, sols ha estat la part més selecta, la part més culta del poble la que ha sabut correspondre a satisfer el seu esperit amb les narracions històriques o amb les concepcions descriptives que la fantasia dels nostres escriptors ha plasmat damunt del diari o del llibre.

I mentre hi hagi una part de poble que prefereixi divertir-se i esplaïar-se amb espectacles i jocs de moral dubtosa a instruir-se i educar-se per mitjà de l'adquisició de bons llibres i recrear-se amb sanes i confortants lectures, no caldrà pas pensar en demostrar al món les monstruositats i les injustícies que les lluites entre germans d'una mateixa pàtria, entre fills d'una mateixa mare es duen a cap car el no estar suficientment preparats, el no posseir la cultura necessària ens ha dut a la situació a la qual ens trobem abocats.

A major cultura menor discòrdia: però per a demostrar que el nostre poble és instruit i posseeix les nocions elementals imprescindibles, manca a fer molt camí: el camí just per a l'obtenció de la pau entre tots els pobles.

La Diada del llibre va doncs, encara que indirectament, a procurar que el poble català es captingui de la importància que té l'elevació de la cultura per tal de posar-lo al nivell progressiu dels pobles més avençats del món.

Serà un fet la unió sindical?

Després dels passats successos a Barcelona i en alguns pobles de Catalunya, successos els quals varen ésser provocats per gent feixista, incontrolats i antirevolucionaris i aquests són la gent trotskysta (P.O.U.M.) i d'altres incontrolats també. Crec que és convenient que tot bon militant al P.S.U.C. i a la U.G.T. es donin compte de la necessitat que tenen d'expulsar i treure, creient la consigna del nostre Secretariat, a tots aquells trotskystes i indesitjables que hagin pogut filtrar-se dintre els nostres rengles, el qual són aquests els que busquen la discòrdia i sembren el pànic avui a tot arreu, a on la gent disciplinada no han

volgut seguir-los en el moment sagnant i inqualificable que ells provocaren.

Cal obeir immediatament, ja que molts no ho han fet així, el Ban que el delegat d'Ordre Públic a Catalunya ha posat a Barcelona i a tots els pobles de Catalunya. És d'imprescindible necessitat que tothom entregui les armes llargues per tal d'evitar altres jocs que portarien a la ruïna total del Proletariat i faria que a passos agerantats entrés dintre de casa nostra el criminal feixisme, el qual tanta sang ha fet vessar en els fronts de batalla.

Cal que ens donem compte dels homes, dones, criatures i vells que han cai-

gut innocentment per les bales dels canalls feixistes. Seria molt criminal que tingués de repetir-se per segona vegada l'inqualificable que s'ha produït a Barcelona i en alguns pobles de Catalunya, a on han caigut tants companys vilment assassinats de la U.G.T. i P.S.U.C.

Causa molta pena al llegir en els diaris la llista de les armes entregades, el qual s'han entregat una quantitat tan ridícula, que fa que tothom tingui de posar-se de guàrdia pel que pugui presentar-se, car nosaltres no estem ni podem estar d'acord a què continuïn aquests assassinats de gent antifeixista, que cada dia cauen pel sol fet d'ésser polítics esquerrans o socialistes.

Jo crec que el delegat d'Ordre Públic té de prendre midas enèrgicament i castigar d'una manera definitiva a tot aquell que se li trobi una arma que es necessiti, i sigui imprescindible per al front de batalla, car no fer-ho així, no hauria estat necessari d'anar a mans del Govern de la República l'Ordre Públic de Catalunya.

Jo crec és necessari i imprescindible la unitat entre la U.G.T. i la C.N.T. Nosaltres que sempre hem insistit per tal de què aquesta unió es portés a terme, ens trobarem que aquesta era sabotejada per elements trotskystes, car així ells creien que els era presentat unes normes als companys de la C.N.T. per tal de veure si amb elles poden posar-se d'acord per la unitat, tan esperada i desitjada per tots els obrers antifeixistes. Quina és la missió de la C.N.T. en quant a aquesta aliança? Treure dels seus rengles a tots aquells trotskystes que poden haver-hi entre ells, ja sabem també que dintre nosaltres també en tenim, però que de fet, el nostre Secretariat ja ha donat ordres de què siguin expulsats.

Ja n'hi ha prou de lluites Sindicals, és hora que ens donem compte de la necessitat de coincidir i posar a la pràctica tot allò que amb una central Sindical sola, que per discòrdia de carnets, té d'haver-hi la lliure Sindicació i aquesta que sigui respectada per a tothom. Té d'haver-hi disciplina Sindical i els treballadors tenen d'acceptar-la.

Si això s'arriba aconseguir, podrem dir cridant ben fort, que el feixisme no tornarà a alçar-se jamai a Espanya.

Visca l'aliança entre la U.G.T. i la C.N.T.!

Visca el Govern del Front Popular!

PERE SABATER
del P. S. U. C.

Han arribat els bàrbars

Si algun dubte pogués quedar-nos referent a la classe de lluita que sosté l'Espanya Republicana, contra els traïdors de dins i els invasors de fora, —que són molt nombrosos— les agressions criminals perpetrades contra la població civil en aquests últims dies, són prou eloqüents per saber d'una vegada amb qui ens juguem els «quartos».

No cal entretenir-nos en desquisicions més o menys sofisticades, de què si la culpable és la «lliberalíssima» Anglaterra (jugadora sempre amb avantatge) o bé qualsevulla altra potència feixista, filofeixista, demòcrata o comunista. El cert i que no té volta de full, és que la nostra terra es troba invadida pels bàrbars del nord (teutons) i del sud («macarrons») amb el beneplàcit—encobert en uns i descarat en altres—de tot el capitalisme internacional, que veu en la tragèdia Espanyola—cas de perdre's—la possibilitat d'allunyar el malson produït pel despertar conscient de tots els treballadors del món.

—Davant aquesta realitat, què podem fer per evitar la invasió dels bàrbars?—És que volem, potser, veure destruïdes les nostres llars, arrasats els camps, maltractades les mullers, assassinats els nostres fills de la manera més refinada, per aquestes hordes caníbalsques enemigues de la cultura, que pugnen per sotmetre'ns en una esclavitud terrorista? El moment que vivim és prou crític i solemne alhora, perquè es puguin adoptar actituds vacil·lants. És crític pel perill que es cerneix damunt nostre i per la responsabilitat contreta davant el proletariat mundial, però també és solemne, ja que ha volgut la història deixar-nos un espai en lloc d'honor, perquè el proletariat Ibèric pugui escriure amb la sang de les seves venes les planes més glorioses de totes les revolucions.

Doncs a fer-nos dignes d'aquesta missió hem d'encaminar tots els nostres esforços. Com? Molt senzill.

Tenint en compte que tots els productors honrats del món, la nostra casa és la seva, avui tenen concentrada tota la seva atenció i les mirades en aquest volcà immens que és Ibèria i per tant, sofreixen i gosen amb les nostres derrotes i victòries.

És clar que tenim dret a exigir d'ells la «Solidaritat» deguda per sortir victoriosos d'aquesta magna empresa que el destí ha volgut deparar-nos; però és convenient primer que nosaltres deixem les nostres renyines i els egoismes particulars i partidistes i fem un bloc compacte que no pugui perdre's la més petita quantitat de les nostres energies (que sols ara

han de servir per combatre als nostres enemics) i llavors sense necessitat d'invocar l'ajuda dels nostres germans, serà prou la nostra conducta perquè reaccionin i defensin pel seu compte la pròpia emancipació, (jo encara hi crec en les reaccions del poble).

Cal, dit en una paraula, Unió. Què són els nostres egoismes i les nostres discòrdies davant els quadres de la carn esgarrinxada i xops de sang de les dones i els infants fets pel pinzell de la metralla

feixista? Res. Què valen les diferències i les rancúnies nostres davant la responsabilitat contreta en el procés històric que vivim? Menys que res.

Doncs si tots convenim que «la unió fa la força», és hora de parlar-ne menys i fer-la d'una forma tan efectiva, que ni puguin dubtar-ne els contraris de la mateixa—que són pocs—perquè prefereixen el confusionisme per les seves conveniències. I d'aquesta manera donarem la batalla definitiva als que sempre han viscut de la suor dels altres, que és tant com dir amb l'esquena dreta.

V. BUXADÉ

Antifeixisme o anticapitalisme

Avui que s'ha posat de moda l'anomenar-se antifeixista, cent per cent, per la gran majoria, cal analitzar, encara que superficialment, l'origen dels mateixos noms, per a constatar si tots els que així s'anomenen interpreten amb les seves manifestacions i els seus actes, el veritable sentit que les dues ideologies enclouen.

L'ideal feixista és tan antic, que l'origen del mateix prové del principi de l'Estat capitalista, encara que fins a l'any 20 del segle actual no es veïés obligat a emprar de dit nom, ni dels procediments que en el transcurs del temps que va de l'any 20 fins a l'actualitat, ha imposat per a poder subsistir.

Quan a l'any 20 els obrers Italians afiliats a les organitzacions Socialistes i Anarquistes, amb una gesta magnífica s'apoderaren de les fàbriques i les terres, desposseïnt de les mateixes a la burgesia, que com la de tot el món tan malament els havia tractat, fou quan aquesta mateixa, recolzant-se en la coalició que tots els partits polítics nacionalistes formaren per a defensar-se de l'ampenta proletària que contra l'Estat capitalista Italià representava aquell acte revolucionari, denominaren a la coalició dels partits burgesos abans anomenats amb el nom de *Fascio*, estructurant la política de dita coalició, amb mitjans d'opressió més terribles per a poder fer front a les ànsies d'alliberació que els obrers Italians sentien. Sense que això vulgui dir que els opressors deixessin d'ésser els mateixos, encara que es vestissin amb ropatge diferent i donessin una nova forma a l'estructuració política de l'Estat, per a poder seguir el mateix sistema d'explotació de l'home per l'home. I és molt natural que així succeís, per quant el feixisme no és altre que la conseqüència de l'Estat capitalista, conseqüència que esdevé de què l'Estat capitalista nascent de l'anihilament

del feudalisme quan la gran revolució Francesa del segle 18, ha donat de si tot quant tenia i podia com a tel sistema, per a resoldre els problemes que a la societat d'avui es plantegen, essent-ne necessari una transformació del mateix, tal com ell féu amb el sistema feudal, transformació que ell es resisteix a realitzar per l'esperit conservador que impera al fons de tots els sistemes quan ja s'han fet anacrònics i que per això fa possible la creació d'un nom diferent de l'Estat, sense que en el fons hagi canviat la seva finalitat.

Si el feixisme és una nova modalitat que l'Estat capitalista ha creat per a poder subsistir, amb el mateix sistema d'acaparació dels beneficis del treball col·lectiu en mans d'una minoria i en perjudici de tots els treballadors, sigui quina sigui la seva tasca i la seva categoria dintre de l'economia general de la societat, ve forçosament, com a conseqüència lògica, que feixisme serà conformitat, acatament, i tots aquests defectes i crims que porta aparellats la continuació d'un Estat que per a subsistir té necessitat de l'atur forçós, guerres, sanatoris pro tuberculosos, prostitució amb tots els aspectes i per últim la creació d'un Estat totalitari, on la personalitat de l'individu resti situada a l'últim lloc. En contra, tenim que per ésser antifeixistes, hauríem d'abominar totes aquestes causes i defectes i per tant, no podem, si volem ésser conseqüents amb nosaltres mateixos a l'anomenar-nos antifeixistes, separar antifeixisme d'anticapitalisme. Tal volta algú pot dir que aquests conceptes siguin equivocats; en els que així pensin els recomano que repassin la història dels antifeixistes Italians, la dels Alemanys i la dels obrers d'Àustria, que tampoc saberen separar aquests dos conceptes, i veuran per poc que analitzin, quant cares han pagat tals equivocacions. Sentats

doncs sobre aquest terreny, hem de manifestar que no podem concebre qui anomenant-se antifeixista sigui partidari d'un Estat on imperi la burgesia, com els demòcrates creuen encara i que d'un temps en aquesta part, vénen treballant per a portar-ho a terme, i molt més ens escama, veient que partits polítics de classe (així s'anomenen ells) vénen de fent la necessitat de la protecció de la petita burgesia en contra dels organismes de treball col·lectiu, fruit dels mateixos treballadors. Més m'escama aquesta actitud i no acabo de creure en aquest concepte de l'antifeixisme que resta exposat d'alguns sectors, no perquè negui la necessitat de respectar la petita burgesia, no; ans al contrari, seria negar-me a mi mateix si no reconeixia els drets que deuen haver de dar-se a tothom que vulgui mantenir la seva individualitat i la seva lliure iniciativa, sempre que amb aquests drets no perjudiqui els de la col·lectivitat. No està tampoc dintre del meu concepte, la negació del reconeixement, avui, de la petita burgesia que per uns fets que ella no ha provocat es troba al mig dels dos conceptes que pugnen per a veure qui dels dos sortirà victoriós i que lligada com està amb uns interessos (no mireu de quina forma adquirits) que la fan ésser egoista d'ells mateixos, podria resultar un perill per a tots. Però... que d'aquest respecte se'n faci arma política per a combatre les organitzacions de treball que han superat el concepte burgès, (encara que plegats d'alguns defectes) i que el mateix respecte es converteixi en fomentació de la mateixa, llavors no puc estar-hi conforme i permeteu-me que dubti d'aquest concepte antifeixista i que recordi que la petita burgesia si es respecta, però en el seu costat es crea un nou sistema de treball, en el qual el concepte burgès hagi desaparegut, dintre pocs anys la que no s'hagi adherit al nou sistema de treball, ella mateixa desapareixerà d'una forma automàtica; en canvi si es protegeix i s'impossibilita posant obstacles al nou sistema col·lectiu, ella subsistirà i de petita passarà dintre pocs anys a ésser gran, amb el mateix conservadurisme i els mateixos defectes que la que el 19 de juliol desaparegué i amb el perill que demà pugui fer, tal com succeí a Itàlia, Alemanya i Àustria, el que no ha pogut fer avui. Perquè ho crec així, no puc concebre, i ho crec equivocadament, el separar *Antifeixisme d'Anticapitalisme*.

JOSEP MALLA

CASTELLARENCSS!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

La dona obrera

Després de dies i hores que amb el cor oprimat per l'angoixa vaig seguint el desenvolupament d'aquesta guerra tan heroicament defensada pels nostres milicians, l'Exèrcit Popular i el poble que treballa, és quan em dono compte de què Catalunya i Espanya entera passa per un dels períodes més importants i de més alt valor que marcarà la història, perquè si bé hi han hagut altres guerres importants, encara que mai com la que vivim i cap, però, ha pogut posar de relleu a la dona obrera que avui coopera amb tanta de fermesa i abnegació en la lluita per aixafar el feixisme.

Fins avui, la dona obrera era considerada per part de la burgesia, com a un instrument de feina, incapaç de contribuir en res més, degut a la manca de capacitat i d'incomprensió que ells deien que tenia, però quan ha arribat el cas de demostrar-ho, si no totes, la majoria ho han demostrat, sabent-se posar cadascuna en el lloc que les seves inspiracions li

han marcat, ensenyant així a tots als que les vexaven, que quan s'ha presentat han sabut ésser més capacitades i més superiors que no pas ells.

I és per ço que en aquesta guerra la dona obrera marcarà una data gloriosa en la història, perquè ella en defensa dels seus drets, que són els de tots els treballadors, ha sabut agafar un fusell, o ingressar en els hospitals de sang, tenir cura dels infants que tenen llurs pares al front, fer recaptas, confeccionar roba i jerseis pels homes que lluiten per la llibertat, i altres coses, que degut en els moments en què vivim, són d'un valor incalculable, puix que tot són elements necessaris per ajudar a fer més fàcil l'enderrocament del feixisme i per a poder construir més prompte l'Espanya somniada per tots els treballadors, que és l'Espanya de pau, de treball, de llibertat i de progrés.

CINTA ROVIRA
del P.S.U.C., S.F.

Aquí no ha succeït res!

Era una tarda plujosa; una multitud d'homes i dones davant la porta d'un hospital, esperava.

Arribada l'hora de la visita, el porter franquejà l'entrada i aquella multitud entrà com una allau per escampar-se més enllà per adreçar-se cada un a la sala on sabia estava esperant-lo un ésser volgut.

Una dona endolada, alta, eixuta de carns, trista, amb un caminar d'autòmata inconscient que esterilitzava una idea fixa, una preocupació constant, passà també.

S'adreçà a una de les sales; la X. Era una peça espaiosa, amb dos rengles de llits ocupats per cossos joves procedents dels Fronts. Uns, alegres; d'altres, tristos; alguns sumits en una actitud meditativa; els més, planyent-se... i, més enllà, algú en l'agonia lluitant inútilment amb la mort que se l'enduia.

El número 10 era ocupat per un xicot brú, d'aspecte alt que conversava animadament amb la infermera; es trobava fora de perill i li eren permeses certes llibertats.

Aquella dona endolada, alta, eixuta, féu la seva aparició al llindar. Al veure-la el jove brú, sentí una inquietud que li produí calfreds. Els ulls d'aquella dona seguiren àvidament tota la sala amb una mirada escrutadora, àvida, inquieta, d'una impaciència interrogadora.

De cop, es creuaren les mirades

d'ambdós i el jove bru sota la pressió d'aquella mirada febril sentí aguditzar-se la seva inquietud mentre la dona demostrava la impressió rebuda, amb una llàgrima, un sospir i una expressió de temor.

S'avençà pressosa, maquinalment, amb els ulls fets com concentrats en els seus pensaments i s'adreçà a ell; la infermera a peu dret, presentint el drama, esperà.

—A tu et cercava, Manuel, digué a l'arribar, la dona endolada.

—Doncs, aquí em tens, ja veus, aviat estaré bé, contestà el jove amb la veu més dolça i l'accent més tranquil que pogué.

—Ja ho veig i si sabessis l'alegria que em dóna!

I els seus ulls brillaren, oberts, rodons com si volguessin sortir de llurs conques, es clavaren en els del jove i dels llavis tremolosos de la dona endolada sortí punyent, amb una agressivitat de desesperació, la pregunta esperada i temuda: —Digue's, Manuel, on són els meus fills? Tu saps la veritat!

S'enterboliren els ulls del jove, espurnaren els de la infermera i un silenci greu invadí la sala.

—No em dius res?

I el jove, reaccionant, amb la tota dolcesa de què fou capaç li digué: Per què et desesperes? No vaig dir-te que els havia deixat bons i que foren ells els que em recolliren quan vaig caure ferit? Per què in-

LLIBRE

d'operacions per a l'aplicació de l'impost sobre la xifra de negocis.

MODEL OFICIAL - Conté les normes que han de tenir-se en compte per la seva utilització - PREU: 5 pessetes.

DE VENDA: **RIBERA, impressor** Puig de la Creu, 3 - Telèfor. 17 - Castellar

sisteixes amb aquest to que fa mal al cor?

— Vares dir-me que m'escriurien i fa molts dies que no he rebut cap carta. Mai, mai m'havien fet esperar tant.

Altra vegada aquells ulls immensament tristos, profundament negres, es clavaren en les ninetes del jove i aquella veu, aquell accent de mare que pregunta pels fills que pressent perduts, insisteix imperatiu:

— Digue's! digu-ho! On són els meus fills? Ah!, els teus ulls no menteixen i en canvi els teus llavis, enganyen com sempre. Ni compassió per a una mare que ho ha perdut tot. Tot! L'única cosa que li restava en aquest món, el més volgut el que jo estimava més que la meua vida!

I tu, indiferent al meu dolor, esperant que la incertesa em mati que em corsequi lentament el dubte, alces el cap com volent-me fer creure una veritat disfressant les mentides que surten de la teua boca. Tot és perdut, tot!

Hi hagué una pausa trista, eloqüent, emocionant. Manuel, amb els ulls baixos, no tenia valor per a mirar niugú. Sabia que els seus dos amics eren morts, però... qui és tan valent per a dir-ho a una mare? La infermera, que no ho ignorava, s'havia assentat i els passants, davant d'aquell espectacle, es sentien cohibits, frenètics; alguns ploraven. La dona, abstrerta a tot quant l'envoltava, continuà portada per la mateixa idea:

— Digue's! Parla! Els meus fills són morts, oi? I aquella dona desesperada, per una inexplicable manifestació de dolor, esdevingué amable, afectuosa, tranquil·la i prenent entre les seves mans el cap del jove li deia: — No temis, Manuel, ja pots dir-ho; que no ho veus? Estic tranquil·la i resignada. I en to persuasiu, afirmà: No em veuràs plorar!

Manuel mirà, alarmat, a la mare dels seus amics; aquell canvi de to tan sobtat l'inquietava, però ella seguí com al·lucinant talment com si el món girés a l'entorn de la seva idea.

— Si, són morts, encara que no m'ho diguis ho sé, Els coneixia bé i sé que han mort en defensa de la llibertat, de la llibertat de tots, alegres, satisfets, valents. Compliren amb llur deure de treballadors perquè creien que la seva vida no valia tant com la llibertat dels infants, d'aquests éssers innocents que segueixen inconscients la vida i dels quals, tots, sense excepció tenim el deure de proporcionar-los-hi un món millor: Sense ésser pares han complert millor que molts que ho són. En la meua soletat m'acompanya llur record i em sento orgullosa de la meua pena...

Un sanglot fort, no de dolor, sinó de ràbia no li permeté d'acabar però es refé de la crisi i seguí parlant entre un plor i

una desesperació que augmentava. — Els meus fills, els pobres fills meus, han mort — repetia — ho sents? I, per a què? Digue's, Manuel, per a què? Per a res! Per caprici d'un homes malvats; per satisfacció dels instints perversos d'uns homes sense cor; per apagar la set de sang proletària per així, poder matar l'esperit reformador i justicier dels treballadors. Per a subjugar-los, amb engany darrera engany després de que els hagin defensat llurs interessos, llurs ànsies de domini, llurs concupiscències, llurs possibilitats de continuar les bacanals d'antany, tots els vicis llurs...; per a sotmetre a la condició d'esclaus, de bèsties de càrrega, de bufons i de carn de canó; per a que serveixin, quan ho creguin convenient, per a liquidar llurs rivalitats amb altres malvats com ells; en fi, per a que la societat segueixi tal com estava quan els meus fills foren arrossegats per l'impuls i entusiasme revolucionari del 19 de juliol del 1936! Per això han mort els meus fills, per això han mort tants fills... tants esposos, tants infants, tants vells... per què? Perquè per les mateixes causes, per iguals motius, dintre d'uns anys es repetirà la matança i llavors, altres mares vindran aquí, igual que jo, desesperades per tants crims, a buscar els seus fills morts inútilment complint la fatal ordre d'uns malvats que hauran sabut enganyar-los novament.

Manuel! Manuel! Jo he perdut... ja, ja, ja! — de la gorja d'aquella infel·lic sorgí una rialla impressionant — tres fills. *Totes les mares han perdut els seus!* Quina alegria! Dos de carn i un d'intangible, imponderable, que no es veu, que no és palpable, però que se sent tant com els altres dos: La meua il·lusió; la il·lusió de veure tots els infants, tots els humans, feliços. I sortí rient follament, amb passa incerta i al passar el llindar, queia boca terrosa, per no alçar se més.

V. R.

NOTICIARI

A PROFIT DE LA CREU ROJA

Ens assabentem de la visita efectuada el passat diumenge per la Delegació del Comitè de la Creu Roja Espanyola de Sabadell al Consell Municipal d'aquesta població, amb el fi de posar-se en contacte per a la celebració d'algun acte a profit de tan benemèrita Institució en aquesta localitat i a l'objecte també de donar a conèixer el funcionament de la mateixa.

El Consell Municipal es posà a la seva disposició per tot quant pugui acordar-se i prometé la seva més entusiasta adhesió donant el màxim de facilitats per

a la celebració d'un acte, el qual tindrà lloc en data molt propera.

A mida que sabem detalls els donarem a conèixer als nostres llegidors.

INAUGURACIO D'UN ENLLUMENAT

Aquesta setmana ha començat a funcionar el nou enllumenat elèctric del Passeig, a base de faroles tipus «Novalex», les quals segons ja havíem constatat en edicions passades, han estat instal·lades i cedides al Consell Municipal per la Companyia «Serveis Elèctrics Unificats de Catalunya», subministradora del fluid elèctric a la nostra població.

CONFERENCIA PER RADIO

Continuant el cicle de conferències radiades que organitzà la Generalitat de Catalunya, sota l'epígraf general de «L'Escriptor i el moment actual», el proper dimecres dia 9, a les 8 del vespre, ha estat designat per a ocupar el seu lloc davant el micròfon de les Emissores Catalanes, el nostre entusiasta col·laborador i bon amic J. Vives i Borrell, el qual parlarà de «L'experiència de l'Escriptor davant la Guerra i la Revolució».

No dubtem pas que com en altres ocasions el nostre amic Vives i Borrell, complaurà de debò a tots els radioients.

ASSEMBLEA

Per avui a les 9 del vespre, hi ha anunciada una Assemblea de treballadors de la Vda. de J. Tolrà, Empresa Col·lectivitzada, convocada pel Consell d'Empresa, la qual tindrà lloc en el Saló Municipal d'Espectacles.

EXCURSIONISME

La Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya d'aquesta localitat, convida a tots els seus afiliats, amics i simpatitzants, a l'excursió matinal a Guanta que ha organitzat pel proper diumenge, dia 6 del corrent.

Lloc de reunió: Al seu estatge social, cafè Trink-Halle. Hora de sortida: A les 5'30. Retorn al migdia.

REUNIO

El pròxim diumenge, dia 6, a les 10 del matí, la Cooperativa Castellarenca celebrarà reunió general.

NOVA JUNTA

En l'última reunió celebrada per la Societat Ocellera Castellarenca, quedà formada la Junta de la següent manera:

President, Isidre Bruguera; Vice-President, Pau Castellet; Secretari, Josep Rovira; Vice-Secretari, Juli Ventura; Caixer, Ramon Villegas; Comptador, Rossend Rafi; Vocals: Palmir Hernández, Antoni Marqués i Joan Molins.

Els desitgem un bon encert.